

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. VI. De Peccatis Venialibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

ARTICULUS VI.

De Peccatis Venialibus.

- I. Venialia sunt materia sufficiens, licet non necessaria Sacramenti Pœnitentiæ.
- II. Quomodo possint remitti in hoc Sacramento, quamvis non possint retineri?
- III. Non satis est, peccata venialia in genere explicare, nulla explicata specie peccatorum, nisi in casu necessitatis.
- IV. Imperfectiones, quæ non pertingunt ad veniale, laudabiliter exponuntur, sed non sunt materia sufficiens hujus Sacramenti.

Certum est ex Trident. sess. 14. cap. 5., & canone 7., peccata venialia esse materiam remotam, sufficientem quidem, non tamen necessariam hujus Sacramenti. Sunt quidem materia sufficiens, quia vere remitti possunt; non sunt materia necessaria, quia non causant naufragium animæ; Sacramentum autem pœnitentiæ tamquam secunda tabula est solum necessarium post naufragium: Unde Trident. loc. citat. habet: *Venialia quamvis recte, & utiliter in confessione dicantur, quod piorum hominum usus demonstrat; taceri tamen citra culpam, multisque aliis remediis expiari possunt.*

II. Neque dicas, Christum Dominum dedisse Sacerdotibus potestatem remittendi simul ac retinendi peccata: ergo si Sacerdotes non possunt venialia retinere claudendo Cœlum habentibus illa, (cum possint alia via remitti extra Sacramentum) consequenter non poterunt venialia remittere: unde non sunt materia sufficiens confessionis.

Nam verba illa, *Quorum remisistis,*

& retinueritis; &c. intelligenda sunt juxta capacitatem materiæ: Quare cum solum mortalia possint retineri; contra vero mortalia simul, & venialia possint remitti, sequitur, quod magis late pateat verbum illud *remiseritis*, quam illud *retinueritis*. Et ratio est, quia favor absolutionis ampliandus est, nec debere illo privari ii, qui parum peccaverunt; quamvis non debuerint comprehendi in retentione, quæ restringenda est ad eos, qui completam rationem peccati contraxerunt.

III. Quæritur hic primo, an valide, & licite fieri possit confessioolorum venialium, nullum exprimendo veniale in particulari, sed dicendo, de omnibus venialibus vitæ præteritæ me accuso.

Respondeo, quæstionem hanc a Recentioribus duntaxat in medium vocari: Suarius disp. 21. sect. 1. cum Granad. censet speculative loquendo probabile esse, quod valide fiat hujusmodi confessio: Sicuti valide, & licite quis confitetur mortalia olim confessæ, & absoluta, nullum exprimendo mortale in particulari; esto melius sit, & ex Granad. consulendum, ut semper aliquod peccatum in particulari declaretur. Ratio Patris Suarii est, tum quia si quis in articulo mortis tantum diceret, se peccasse venialiter, sine dubio absolvendus esset; tum etiam quia qui confitetur verba otiosa, & turpia, quod sæpe fit, non magis manifestat conscientiam suam, quam qui confitetur peccata venialia in genere, cum verba otiosa, & turpia sæpe sint diversæ malitiæ moralis: ergo si ille valide absolvitur, etiam hic.

Dicast. disp. 1. dub. 9. putat, etiam practice loquendo, hujusmodi sententiam esse probabilem, atque adeo licere (quod Suarius negat) confiteri tantum venialia in genere. Ratio est.

E 2 quia

quia idcirco requiritur confessio specifica, & numerica mortalium, in quantum aliter non posset confessarius formare prudens iudicium de iis, quæ sunt materia necessaria iudicii Sacramentalis; At peccata venialia non sunt materia necessaria, sed solum voluntaria; cum sponte clavibus subjiciantur: ergo sicuti in omnium sententia possumus omittere numerum venialium, ita pariter possumus non explicare illorum species.

Sententia tamen Suarii videtur amplectenda, tum quia est contra praxim Ecclesiæ huiusmodi confessio de solis venialibus in genere; tum etiam quia sequeretur, satis esse dicere, *Peccaavi*, ut posset quis recipere absolutionem; quod est contra Ecclesiæ consuetudinem; tum demum quia debet in confessione apponi materia certa,

si potest apponi; peccatum autem veniale in genere non est materia certa: ergo non licite apponitur, sed debet exprimi species alicujus venialis; Quod si aliquando exprimi non posset, tunc certe veniale in genere esset materia sufficiens.

IV. Quæritur deinde, an imperfectiones (qualis est, verbi gratia, non correspondere divinis inspirationibus) sint materia confessionis?

Respondeo, laudabile esse, illas in confessione aperire, tum ut absolvatur culpa aliqua venialis, quæ sæpissime tales imperfectiones comitatur; tum ut plenior habeatur a Confessario notitia pœnitentis, & sic melius dirigatur. Cæterum, si culpa illæ omnino carerent, procul dubio non essent materia sufficiens confessionis.

Q U Æ S T I O III.

De prima parte materiæ proximæ hujus Sacramenti, quæ est dolor.

Certum est ex Trident., ad valorem Sacramenti pœnitentiæ requiri, ut constitutum illius, dolorem de peccatis, cum proposito non peccandi de cætero. Quoniam autem dolor vel est perfectus, & dicitur contritio, vel imperfectus, & dicitur Attritio, ideo de utroque seorsim agendum, inquirendo, Quinam dolor requiratur ad justificandum impium, tam extra, quam intra Sacramentum? Et quinam requiratur ad remissionem venialium? Ac demum de proposito ad hoc Sacramentum requisito multa inquiremus.

ARTICULUS I.

De Contritione perfecta.

- I. Perfecta contritio quid sit?
- II. Num debeat contritio amorem Dei includere, ut justificet?
- III. An possit justificare contritio concepta ex alio motivo a Charitate, dummodo aliquod Attributum divinum attingat immediate?

- IV. Num justificet amor Dei super omnia, includens solum virtualiter dolorem peccatorum?
- V. Num contritio justificans debeat esse dolor singulorum peccatorum in individuo?
- VI. An peccator post peccatum commissum debeat statim conteri?
- VII. Quamdiu possit peccator citra novam culpam contritionem differre?
- VIII. Num teneatur ad contritionem ante-